משנה מקום משנה מזל

בגיל 28, עם עבודה מסודרת בהיי־טק ודירה במרכז הארץ, החליטה **מור עמדי** לטרוף את כל הקלפים. היא התפטרה מעבודתה, יצאה לטיול־אחרי־צבא־מאוחר במזרח, למדה עיצוב פנים, עברה לדירה שכורה בגליל ועיצבה לעצמה בתקציב זעום בית מזמין שצופה להרים

גילי קנלבאום | צילום: מורן קורן גודמן

ביוני 2020, זמן קצר לאחר תחילת מגפת הקורונה, מור עמדי, רווקה בת 32, עזבה את חייה במרכז. היא ארזה מזוודה ועברה לקיבוץ מעיין־ברוך שבאצבע הגליל.

המעבר הזה היה השינוי המשמעותי השני בחייה. הראשון קרה ארבע שנים לפני כן, כשעזבה עבודה נוחה ומכניסה בחברת היי־טק, יצאה לטיול ארוך במזרח, וכשחזרה ממנו החליטה ללמוד הום סטיילינג.

"גדלתי בירושלים, במשפחה של אמנים מוכשרים", היא מספרת. "ספגתי מהם ומהעיר את הזיקה והסקרנות לאמנות, צבע, טקסטורות, ארכיטקטורה ותרבות. כשגדלתי חלמתי להיות מעצבת בתים, אבל קיבלתי מהסביבה את האמונה המגבילה שאי־אפשר להתקיים מאמנות, ובחרתי בכיוון הריאלי. למדתי הנדסת תוכנה ועבדתי בהיי־טק במשך שבע שנים. בשנות העבודה האחרונות שלי התחיל לדבר אליי הקול המיואש. הייתי מתעוררת עצובה בבקרים, הרגשתי שאני מאבדת את עצמי, שכחתי מי אני. שעות ארוכות מול שני מסכים וצימאון לקשרים בינאישיים משמעותיים, ליצירה ולטבע הביאו אותי בימים מסוימים עד לבכי בדרך למשרד ובהפסקות, בתא השירותים".

את הדרך שהובילה אותה לעסוק בעיצוב פנים התחילה עמדי בשיחה קשה עם הבוס שלה דאז. "הוא הרגיש שאני לא באמת מחוברת לעבודה, ובדיעבד היה לי מזל. באחד הימים פשוט הציע שניפרד, והסכמתי. החלטתי ללכת אחרי מה שמרתק ומרגש אותי, ובגיל 28 יצאתי לטיול־אחרי־צבא־מאוחר, שנמשך חצי שנה. המסע בהודו, בסרי־לנקה ובתאילנד עשה לי כל כך טוב. המרחבים, האנשים והבתים שמספקים לי השראה עד היום החזירו אותי הביתה, לשילוב בין התרבויות שעליהן גדלתי: הצבעוניות הכורדית המיוחדת, הקלאסה של המרוקאים והישראליות המתחצפת. חזרתי מהטיול, וביום הנחיתה כבר הלכתי לשיעור הראשון שלי בלימודי עיצוב פנים. למדתי בבית הספר להום סטיילינג של גילי אונגר, ואחרי שבועיים חזרתי לעצמי בכל הכוח והחלטתי גם על מהפך גיאוגרפי. ארזתי את המזוודות ועברתי מהמרכז העמוס לגליל העליון".

● **למה בל כך רחוק מהמרכז?**

"החיבור שלי לגליל מתחיל בילדות, בטיולים בשבתות עם המשפחה. לפני הטיסה למזרח הגעתי לסוף שבוע אצל משפחה ברמות־נפתלי, ובאותה שבת הרגשתי שכאן יהיה הבית שלי. אני חולמת להקים כאן משפחה. היופי של הגליל עוצר נשימה, כמו באגדות. האנרגיה פה אחרת, מיוחדת, היא מורגשת גם בתנועה בדרכים, במחוות ספונטניות של אנשים אקראיים. הקצב הרגוע, הטבילות הקרות בנחלים, העצים העתיקים, הנופים המטריפים, השפיריות והפרפרים על גדות הנחל פותחים לי את הלב בכל פעם מחדש, עושים לי נחת – וזה הכל".

בשנה האחרונה עברה עמדי לחלוטין לעולם עיצוב

מנוף המרכז הצפוף לנוף הרי הגליל. "חולמת להקים כאן משפחה"

דלפק העבודה נבנה במיוחד בשביל הדירה ותוכנן בידי עמדי וסטודיו Art Terminal

הפנים. "אני נכנסת לבתים, וכמו 'שד טסמני' הופכת את הכל, פותחת ארונות ומגירות, מעיפה ג'אנק, מזיזה מחדר לחדר, מפינה לפינה, צדה את הפריטים שאסור לזרוק כי אפשר לעשות להם מהפך. אני אוהבת משפחות עם ילדים. הם קולטים את הילדה שבי והופכים להיות שותפים מלאים ליצירה של המרחבים שלהם".

● **איך את מסכמת את השנה שאחרי השינוי?**

"היום אני מרגישה שאני נמצאת במקום מדויק, ואני רוצה לצעוק לכל מי שמפחדת משינוי: לכי אחרי הלב שלך! תאמיני בעצמך! נכון, הדרך מאתגרת ומלאה בהפתעות, אבל היא חד־משמעית עדיפה על לעמוד במקום בניסיון להיאחז במה שבטוח. אני מזכירה לעצמי כל הזמן שניתנה לי הזדמנות מופלאה להרבות טוב בעולם, בגוף חד־פעמי שאיתו הגעתי, ושככל שאהיה נאמנה לאמת שלי, הנשמה תזרח. היום אני מייצרת לעצמי מציאות בכל בוקר מחדש".

הסיפור שמאחורי העיצוב

את הבית הקטן שבו היא גרה – 65 מ"ר ושני חדרים – ריהטה עמדי כמעט מאפס בתקציב של 8,500 שקל בלבד. "כשהגעתי, הדירה הייתה די ריקה", היא מספרת. "החלטתי שאני מעצבת את הדירה גם אם היא 'רק' דירה שכורה. בית זה בית, בית זה חומר, ואין חומר שיהיה 'שלי' לתמיד. אני חיה את הכאן והעכשיו, כרגע זה הבית שלי ורציתי שיהיה לי בו הכי טוב שאפשר. בכל אחת מהדירות השכורות שלי השקעתי בעיצוב, אני בוחרת להשאיר אחריי טוב – לדיירים הבאים, לבעלי הבית. היצירה שלי נשארת אחרי, ובעיניי זה מדהים".

לחלל הריק שפגשה עמדי כשנכנסה לבית אין היום זכר. במקום זאת ניכר מרגע הכניסה שמדובר בבית שמח, עשיר באנרגיות חיוביות, שמאחורי כל רהיט

"החלטתי שאני מעצבת את הדירה גם אם היא 'רק' דירה שכורה. בית זה בית, בית זה חומר, ואין חומר שיהיה 'שלי' לתמיד"

פינת העבודה: את שולחן השרטוט הביאה עמדי מבית ילדותה. ברקע קומפוזיציה גיאומטרית מלייסטים מעץ

שניצב בו מסתתר סיפור. "בחדר השינה היה רק ארון גדול וראש מיטה מעץ מורבק ומוברג לקיר, שאותו פירקתי. בחלל המרכזי הייתה כוננית מעץ שהשארתי אבל שיניתי את המיקום. היו גם כמה גופי תאורה על הקירות ומוטות לווילונות שהורדתי ממש ביום הראשון".

הכניסה לבית מובילה לחלל ציבורי שכולל מטבח, פינת אוכל, פינת עבודה וסלון, ובהמשכו הכניסה לחדר השינה. משמאל לכניסה נמצאים חדר הרחצה והשירותים. "התכנון המקורי עבור הסלון היה ליצור מעין ר' לישיבה משני בסיסים שהיו לי", מספרת עמדי. "כשהבנתי שתכנון כזה יגרור חריגה מהתקציב, ויתרתי. במקום זה שיפצתי שתי כורסאות קש שהיו ברשותי ובעבר שימשו לישיבה בחלל החיצוני. השלד של הכורסאות רוסס בספריי צבע, ולמושבים בחרתי בדים, חלקם מאוסף קיים ואת חלקם קניתי בנחלת בנימין. הוספתי שולחן מעץ זית של הנגר מעין צמח, ומתחת לכל פרשתי שטיח עגול. השטיחים משמשים לי להפרדה בין השימושים השונים בחלל הדירה ומסייעים גם להסתיר חלקים בריצוף הטרצו הישן, שנהרס חלקית בגלל קיר גבס שעמד בחלל בעבר ונהרס.

חדר השינה: שטיח אותנטי בצבעי אדמה שקטים מתחת למיטה מהווה קונטרסט רומנטי לקירות החדר הצבועים בגוון ירוק

על שולחן הסלון אני אוהבת להניח פרחים ולהדליק נרות לאווירה חמימה ורומנטית. לאחרונה פגשתי את אריאל גולדן, שמשלבת בזרים הססגוניים אלמנטים כמו אצטרובלים וכותנה ששבו את לבי, ומאז אני מזמינה ממנה זרים. את הגיטרה תליתי כדי שתזכיר לי לא להפסיק לחלום. מימין לספה תלויה עבודת קולאז' של דורתי האמנית, רחל עמדי. בין הסלון לפינת העבודה הצבתי מראה שיצר סבא שלי, יעקב עמדי ז"ל, שהיה מאוד משמעותי עבורי בחייו.

"אני אוהבת לבשל ולאכול, לכן היה לי חשוב להוסיף למטבח הקיים, שהיה קטן מאוד ולא פרקטי, דלפק עבודה רחב שמאפשר שפע של מקום לאחסון ומשטח עבודה שנוח לעבוד עליו. יחד עם נערן ברזלי מ־Arts Terminal תכננתי סקיצה, ונבנה דלפק שמאפשר את כל זה. ליקוט כיסאות האוכל היה מאתגר במיוחד. לאחר שיטוטים באתרי יד שנייה ובשווקים הגעתי לחנות 'וינטאג' בן בון' בשוק הפשפשים בחיפה, שם מצאתי ארבעה כיסאות וינטג' של 'שמרת הזורע'. מאוד רציתי לרכוש גם שולחן וינטג', אבל המציאות והזמן הכריעו – כי כמה אפשר לאכול בסלון ולשאוב את השטיח בזמן שמחפשים את השולחן המושלם? – ובסוף סגרתי את הפינה הזאת עם שולחן מאיקאה".

"המקרר וכוננית הרשת הגיעו מביתי הקודם, שם הכוננית שימשה כמחיצה. לקח לי זמן להבין איפה, אם בכלל, הכוננית תמוקם. בסוף נפל האסימון: ארגנתי מחדש את הגבהים של מדפי הכוננית כך שישתלבו עם גובהו של הדלפק, והיום היא מספקת פתרון נהדר לאחסון תבלינים, קטניות וכלי מטבח".

טבע עוטף בחדר השינה

בהמשך החלל הציבורי, מול המטבח ופינת האוכל, ניצבת פינת עבודה אינטימית וצבעונית. "כאן רציתי לייצר תחושה של אפקטיביות ופוקוס שחשובים בימים שבהם אני עובדת מהבית", מסבירה עמדי. "את השולחן, שולחן שרטוט מימי ילדותי, מיקמתי

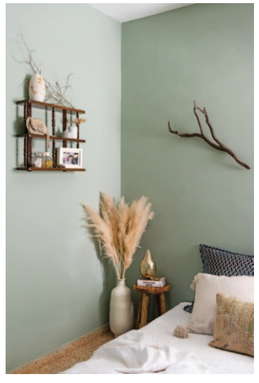

המדף הכפול שעל הקיר והפריטים על הרצפה הם מציאות משוק הפשפשים של חיפה

עם הפנים אל החלל ובזווית נוחה לחלון, ואת הכל מַרכזתי על השטיח. מימין לשולחן תליתי קומפוזיציה גיאומטרית שיצרתי מלייסטים שחיכו בבוידעם לפרויקט הנכון. בגב הפינה שתי עבודות אמנות: האחת, פורצלן ממוסגר של איילה צור, והשנייה, טווס באקריליק על קנבס שצייר אחי, נועם".

החדר הנוסף בבית הקטן משמש כחדר שינה. "כאן כיוונתי לאווירה רכה ושקטה, מעין חוויה של טבע שעוטף", מסבירה עמדי. "מחלונות החדר נשקף טבע קיבוצי ובאופק הרי נפתלי ושקיעות יפות שצובעות את החלונות, והחדר כולו משרה רוגע. אני מתרגלת בו יוגה ומדיטציות, בוהה בשקיעות מהחלון ופשוט נהנית מהאנרגיה השלווה שיש בו. הארון האפור הגדול היה כאן עוד לפניי. מטעמי תקציב החלטתי להשאיר אותו. כדי לערן את מראהו החלפתי את הידיות הגסות לאחרות, מינימליסטיות ולבנות. אפשר להגיד שמהארון הזה יצאתי לפיצוח העיצובי. הוספתי שטיח אותנטי בצבעי אדמה שקטים, וצבעתי את קירות החדר בגוון ירוק. לצד המיטה הצבתי שולחן ושרפרף שמתפקדים כשידות לא תואמות. עליהן מונחות מנורות אווירה, האחת ממתכת ונקנתה בסיני והשנייה עשויה רפייה ונקנתה בחנות 'פנטזיה מרוקאית'.

"על המיטה טקסטיל עשיר מבדי קטיפה, כותנה וצמר. המדף הכפול שתלוי על הקיר וכן המתלים המוזהבים הם מציאות משוק הרצפה בשוק הפשפשים של חיפה, והאגרטל הלבן שלצד הווילון הוא עבודת יד של פורצלן בשילוב רקמה, שיצרה איילה צור.

"שילבתי בחדר פרטים שמצאתי בטבע כמו אצטרובלים, כף תמרים, ענף שהביא אליי הזרם של החצבאני. מתוך כוונה לתמוך באמנים ובעסקים מקומיים הזמנתי זרים מרהיבים מפרחים מיובשים מהדר רביד מ־Love Factory, אגרטל פורצלן מרחל בסוק וקופסת בטון מליאת בכר. את אלה קניתי בגלריה לאמנות שיתופית בנאות־מרדכי. מעל המתלים ממוסגרת בעץ אלון עבודת אמנות בדיו אלכוהולי של ליאור קופליס, שמספרת על חיבור של אנרגיה זכרית ונקבית ומתאימה בעיניי כאן במיוחד". ■